

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สอยน้ำ
พิถีพิถัน

อ่านเวลา
ที่
ดั่งใจ
ลง

အလှူတော်
ပေးအပ်ခြင်း

สยบฟ้ามืดปฐพี 24

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรุ่มรวย แปลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 24

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2434-8

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกอนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ในนิยายกำลังภายในเราไม่ค่อยจะได้เห็นฝ่ายคุณธรรมคนไหนสังหารคนบริสุทธิ์เป็นผักปลา ยิ่งเป็นพระเอกของเรื่องด้วยแล้ว นับว่า 'หนิงเซวีย' เป็นตัวละครที่มีสี่เทา...ค่อนข้างดำทีเดียว และหนิงก็ต่างจากการแก้แค้นเรื่องที่ครอบครัวถูกฆ่าล้าง แตกต่างจากเหตุการณ์นองเลือดในวัดลั่นเคอที่ผู้ซึ่งตกตายเป็นคนในโลกของผู้ฝึกฆาต แต่หนิงเซวียสามารถฆ่าล้างพวกชาวบ้านธรรมดาทั้งสตรีและคนชรา ทำให้วัดไปถ่างกลายเป็นนรกบนดิน พระเอกแบบนี้...คงไม่อาจหาเจอได้จากนิยายกำลังภายในเรื่องอื่นแน่ๆ

แต่นุคลิกลักษณะเช่นนี้เองที่ไปโดนใจแฟนฯ สยบฟ้าพิชิตปฐพีจนทำให้ต้องตกเข้าขาคอมมาหลายทีแล้ว เพราะมันช่างสะใจเสียจริงๆ แต่สะใจแล้วก็อย่าลืมส่งแรงเชียร์อาหนิงและซังซังให้มากๆ ด้วย เพราะในเล่มนี้...ยอดคนในแดนโลฏระจากสถานที่ที่เป็นปรศนาออกโรงแล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ก่อนอื่นคงต้องขอบอกว่าผมนี่ก็ไม่ออกว่าจะเขียนจากใจนักแปลเล่มนี้
ยังไง เลยเสนอให้ บ.ก. ถามคำถามตั้งต้นมาให้ แต่แล้วระหว่างที่รอคำถาม
จาก บ.ก. ผมเองก็เกิดนึกขึ้นได้ว่ามีตัวละครตัวหนึ่งที่อยากเอ่ยถึง

คนผู้นั้นคือ...เคอเฮ่าหฺราน

ผมคิดว่าผู้เขียนต้องการกล่าวถึงเม้งจื่อ (孟子) นักปราชญ์ในยุคจั้นกั๋ว
ซึ่งเป็นผู้สืบทอดคำสอนของขงจื่อ เพราะเม้งจื่อชื่อเคอ (軻) ผู้แต่งจึงนำมา
เป็นแซ่ ส่วนคำว่าเฮ่าหฺราน (浩然) มาจากแนวคิดหนึ่งของเม้งจื่อที่กล่าวถึง
เฮ่าหฺรานจื่อชี่ (浩然之气) หมายถึงพลังที่แข็งแกร่งและยิ่งใหญ่ไพศาล
ซึ่งในนิยายก็คือลมปราณสุดไพศาลนั่นเอง

อ้อ พอพูดอย่างนี้ก็คงเข้าใจแล้วใช่ไหมล่ะว่าทำไมเคอเฮ่าหฺรานจึงเป็น
ศิษย์น้องของจอมปราชญ์

สรุปแล้ว จากใจนักแปลเล่มนี้ผมก็เขียนออกมาจนได้

แล้วพบกันใหม่เล่ม 25 ครับ

ด้วยความจริงใจ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์น้องเล็ก

คำพูดง่ายๆ สองประโยคทำให้หนึ่งเซียวแนใจถึงความจริงที่สำคัญสองข้อ... ข้อแรก หลวงจินชวราที่ด่านฉานล้าลึกจนยากจะหยั่งถึงรูปนี้คือเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแห่งวัดเสวียนคงจริงๆ และข้อสอง หลวงจินชวารูปนี้กำลังจะสังหารตนและซังซัง

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์คับขันเช่นนี้มันไม่มีเวลามาสนใจว่าด่านฉานของตนกับของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแตกต่างกันราวฟ้ากับดินที่จริงแล้วมันถึงกับไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ มีแต่ต้องใช้ความกล้าและความแน่วแน่ที่เหลืออยู่ไม่มาก ซึ่งลงมือ!

ลมปราณสุดไพศาลในกายมันพรั่งพรูออกมา ขาขวาเหยียบพื้นแข็งๆ จนเป็นหลุม ร่างกายเปลี่ยนเป็นเงาสายหนึ่งโถมทะยานไปถึงเบื้องหน้าเจ้าคณะในชั่วพริบตา สองมือเงื้อมดาบที่ฉีกแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนที่โชติช่วงซาวลวากับจะเผาผลาญเมฆดำบนท้องฟ้าให้สิ้นซากพันไปที่ศีรษะของเจ้าคณะ

ดาบที่หนักและแข็งแรงพันลงบนงอบของเจ้าคณะอย่างหนักหน่วง

เสียงแก๊งดังขึ้นคราหนึ่ง เหมือนฝนโดนระฆังโบราณใบหนึ่งจนเกิดเสียงดัง
กังวาน

ในพริบตา ฆอบเหล็กสลายกลายเป็นเถ้าธุลีแล้วกระจายออกไป
รอบทิศ เผยให้เห็นศิระะล้านเลียนที่มีรอยตราศีลของเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
ทว่าสีหน้าของหลวงจีนชราไม่มีการเปลี่ยนแปลง แม้แต่ขนคิ้วสักเส้น
ก็ไม่สั่นไหว

สองมือที่จับด้ามดาบของหญิงชเวียต่างหากที่สั่นสะเทือน
แต่การเคลื่อนไหวกลับไม่หยุดชะงัก ท่ามกลางเสียงตวาดก้อง
ดาบฉีกแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนฟันลงอีกครั้งราวกับพายุฝนทกระหน่ำ
ในชั่วอึดใจฟันในรูร่างของเจ้าคณะไปสิบเจ็ดดาบ ตำแหน่งที่ฟันลง
ของแต่ละดาบล้วนแตกต่างกัน แต่นักหนุ่มรุนแรงในทุกดาบ

ดาบแรกที่เงื้อขึ้นผลาญฟ้าฟันลงทลายภูผาเป็นดาบที่
ทรงอานุภาพที่สุดในชีวิตนี้ของหญิงชเวีย เทียบกับดาบที่ฟันหลิวอี้ซิง
จนดาบอดที่ประตูข้างของสถานศึกษาก็ทรงพลังกว่าไม่รู้ว่ากี่เท่าต่อกี่เท่า

และสิบเจ็ดดาบต่อเนื่องที่รวดเร็วปานสายฟ้าแลบในตอนนี้
ก็เป็นเพลงดาบที่ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่มันเคยทำได้ หากไม่เป็นเพราะ
ถูกบีบคั้นด้วยความกลัวที่มหาศาล เดิมทีด้านฉานของมันในตอนนี้
ไม่สามารถทำได้ด้วยซ้ำ

แต่ไม่ว่าจะเป็นหนึ่งดาบที่ทรงอานุภาพที่สุด หรือเพลงดาบ
ที่ยอดเยี่ยมที่สุด ล้วนไม่มีความหมายใดต่อร่างกายของหลวงจีนชรา
ที่สีหน้านิ่งเฉยสงบเงียบไม่พูดจารูปนี้

ขนคิ้วสักเส้นก็ยังไม่วุ้ง แล้วจะทำให้คนบาดเจ็บได้อย่างไร

เมื่อสภาวะดาบลิ้นสุด ฆอบของเจ้าคณะฝ่ายเทศนายังคงกระจาย
ส่วนจีวรถูกคมดาบตัดเป็นชิ้นๆ แต่ยังไม่ร่วงหล่น

หนึ่งเซวียถอยออกมาหลายสิบจั้ง ถอยกลับไปจุดเริ่มต้นอีกครั้ง
หน้าซีดเผือด

สายลมอ่อนๆ พัดมาจากทะเลสาบ จีวรของเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
ปลิวไปช้าๆ รวากับผีเสื้อโบยบิน เผยให้เห็นร่างเปลือยเปล่า จากนั้น
ก็มีลูกศิษย์นำจีวรใหม่มาเปลี่ยนให้

สาธุชนหลายหมื่นคนในวัดกำลังคุกเข่าหมอบกราบอยู่อย่างศรัทธา
จึงไม่มีใครเห็นภาพนี้

แต่หนึ่งเซวียเห็นอย่างชัดเจน บนร่างของเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
อย่าว่าแต่รอยดาบเลย แม้แต่รอยแผลเป็นสักรอยก็ไม่มี มันจึง
อดหนาวสะท้านไปทั้งกายใจมิได้ พลันนึกถึงคำพูดของชีเหมย
ที่หน้าบ้านร้าง

'พุทธวิถีสั้นหิ้นพัน แต่ไม่พันจากต้นกำเนิด การบำเพ็ญเพียร
ก็เพื่อให้ผานจิตเข้าสู่ความเป็นพุทธะ กายเนื้อเป็นพุทธะ ไม่ว่ากาย
หรือใจล้วนเป็นวัชรระที่ไม่แตกทำลาย และอาตมาบำเพ็ญเพียรจนกายเนื้อ
เป็นพุทธะแล้ว'

การต่อสู้ที่บ้านร้างทำให้หนึ่งเซวียรู้ว่าร่างกายของชีเหมยแข็งแกร่ง
และมีความสามารถในการฟื้นฟูที่นำกลัขนาดไหน แต่ชีเหมยเป็นเพียง
ศิษย์ของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาจึงบำเพ็ญถึงเพียงกายเนื้อคือพุทธะ

ส่วนเจ้าคณะฝ่ายเทศนานั้น ปฐมธนูสิบสามดอกยังไม่เข้า
ดาบที่ฉนิกแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนก็ไม้อาจสร้างริ้วรอย เห็นได้ชัดว่า
บำเพ็ญถึงขั้นกายใจคืออมตวัชรระซึ่งเป็นด่านฉนิกสูงสุดของนิกายพุทธ!

อะไรที่เรียกว่าอมตวัชรระ

ก็คือจะทำลายอย่างไรก็ทำลายไม่ได้

แล้วแบบนี้จะสู้อย่างไร

หนังสือแต่ไรมาคล้ายไม่รู้ ว่า 'สิ้นหวัง' เขียนอย่างไร แต่วันนี้
มันคล้ายจะรู้วิธีเขียนแล้ว

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเปลี่ยนจีวรชุดใหม่แล้วเงยหน้าขึ้น สีหน้าสงบนิ่ง
มองหนังสือที่อยู่ออกไปหลายสิบจั้ง ลดไม้เท้าในมือลงช้าๆ

ก่อนหน้านี้ไม้เท้าในมือของเจ้าคณะกำลังลดต่ำลง แต่การเคลื่อนไหว
ของหนังสือนั้นเร็วมาก ส่วนการเคลื่อนไหวของเจ้าคณะนั้นช้ามาก
หลังจากหนังสือพ้นไปถึงสิบแปดดาบ ไม้เท้าก็ยังลงไม่ถึงพื้น

กระทั่งตอนนี้ในที่สุดปลายไม้เท้าก็สัมผัสพื้น

หัวไม้เท้าส่งเสียงดังสดใสเหมือนกระดิ่ง

ปลายไม้เท้าปักลงพื้นไปอย่างง่ายดายโดยไร้สัมผัสเสียง

ไม่มีเสียงสะท้อนสะเทือนแก้วหู และไม่มีสภาวะสะท้อนฟ้า
สะท้อนดิน

ชาวแคว้นเวียหลุนหลายคนเห็นว่าคนที่ก้มหน้าอยู่กับพื้นไม่สามารถ
สัมผัสอะไรได้

เสียงนั้นก้องดังสุดขีด ดังนั้นจึงเจียบราวไร้เสียง

การสัมผัสสะท้อนนั้นรุนแรงสุดขีด ดังนั้นจึงไม่อาจสัมผัสได้

มีเพียงหนังสือคนเดียวที่สัมผัสได้ถึงการสัมผัสสะท้อน

การสัมผัสสะท้อนของผืนปฐพี!

สองเท้าของหนังสือเริ่มสั่น รองเท้าขาดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

การสัมผัสสะท้อนถ่ายทอดมายังขาของมัน ทำให้ขาแข้งขาดไปใน
พริบตา

จากนั้นร่างของมันก็สั่น ต่อมาซังซังที่อยู่บนหลังของมันก็สั่น

หนังสือกระอักเลือดคำหนึ่งลงพื้น

ซังซังกระอักเลือดคำหนึ่งลงไหล่หนังสือ

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาไม่เคยขึ้นอีกคราแล้วเดินช้าๆ เข้าหาหนึ่งเซวีย
 หนึ่งเซวียใจสะท้านสุดขีด ความคิดเดียวที่มีคือแบกซังซัง
 กระโดดลงทะเลสาบ แต่ตอนนี้มันรู้สึกว่กระดูกทุกชิ้นในร่างกาย
 แผลกลสลายไปแล้ว จะเอาแรงที่ไหนมาวิ่ง

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินช้ามาก แต่ละก้าวล้วนต้องใช้ไม่ท้ายนพื้น
 แล้วหยุดพักครู่หนึ่ง

ทุกครั้งที่ไม่เท้าปักลงพื้น หัวไม้เท้าจะส่งเสียงดังสดใส และหนึ่งเซวีย
 ที่อยู่ไกลออกไปหลายสิบจั้งก็จะถูกใจมต้อย่างรุนแรง ไม้เท้าอันนั้น
 คล้ายปักลงที่หัวใจมัน

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินเข้าหาหนึ่งเซวียทีละก้าวๆ

หนึ่งเซวียกับซังซังกระอักเลือดไม่หยุด มองฝ่ายตรงข้าม
 เดินเข้ามาหาตน ตอนนี้มันปรารถนาให้เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินเร็วขึ้น
 เพราะยิ่งฝ่ายตรงข้ามเดินช้า มันกับซังซังก็ยิ่งเจ็บปวด

หลวงจีนมากกว่าหนึ่งร้อยรูปคุมพื้นที่อยู่รอบวัด พลธนูหลายร้อยนาย
 หายจากอาคารต้นตระหนกแล้ว จ้างสายแล้วพาดลูกธนูเล็งไปที่หนึ่งเซวีย

ไม่รู้ด้วยเหตุใดมีเพียงซีเหมยต้าซือเท่านั้นที่ยังคงยืนอยู่รอบนอก
 ของฝูงชน

หนึ่งเซวียลองจ้างสายธนูเหล็ก แต่พบว่าต่อหน้าพุทธานุภาพของ
 เจ้าคณะฝ่ายเทศนา ภายในอาณาเขตของเสียงไม้เท้า ตนเองไม่สามารถ
 เคลื่อนไหวอะไรได้เลย

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินมาช้าๆ มองมันแล้วถามอย่างเย็นชาว่า

"กระดานหมากของปฐุมพุทเธอยู่ไหน"

หนึ่งเซวียฝันยิ้มด้วยความเจ็บปวด ทั้งปากถูกแรงสั่นสะเทือน
 จนมีเลือดไหลออกมาตามไรฟัน มันกล่าวว่า

"อยู่ในสมอส่วนลึกของข้า ท่านสามารถฆ่าข้า แล้วดูว่ามันซ่อนอยู่ตรงส่วนไหน"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาถอนหายใจคราหนึ่ง มองไปที่ใบหน้าชาวซิดของซังซัง กล่าวด้วยความเวทนาว่า

"เด็กน้อยที่น่าสงสารมาที่โลกมนุษย์อย่างสูญเปล่า หลายปีมาแล้วเจ้าได้รับความทุกข์มากมาย จงหลุดพ้นไปในวันนี้เถอะ"

หนึ่งเซวียโอเป็นเลือดสองครั้ง พยายามแสดงท่าที่เย้ยหยันกล่าวว่า

"ปฐมพุทธะพูดว่าจะจุดช่วยเวไนยสัตว์อย่างกว้างขวาง ที่แท้ก็ใช้วิธีการแบบนี้ ทำไมท่านจึงไม่ทำให้ตัวเองหลุดพ้นก่อนเล่า"

สถานการณ์ในตอนนี้นับขันและสิ้นหวัง มันยังมีกะโหลกเย้ยหยันฝ่ายตรงข้าม นี่เป็นเพราะมันคิดว่าก่อนตายสามารถเย้ยหยันบุคคลระดับเจ้าคณะฝ่ายเทศนาได้ก็นับว่าคุ้มค่าแล้ว และอันที่จริงมันยังไม่ได้สิ้นหวังเสียทีเดียว

ที่ไม่สิ้นหวังเพราะมันยังมีความหวังสุดท้าย

ความหวังนั้นไม่ได้อยู่ที่ตัวมันเอง แต่อยู่ที่คนคนหนึ่งที่มันรอคอย

ตอนอยู่วัดลั่นเคอมันรอคนคนนั้นนานมาก

หลังจากออกจากวัดลั่นเคอมันรอคนคนนั้นอยู่ในเมืองเฉาหยางมาหนึ่งหมื่นปีเต็มแล้ว

มันรอคนคนนั้นมาตลอดเพราะเชื่อว่าคนคนนั้นจะต้องมาอย่างแน่นอน

วันนั้นที่วัดลั่นเคอคนคนนั้นปรากฏตัว เช่นนั้นวันนี้ก็ควรปรากฏตัวที่วัดไปถ่า

มันสามารถคาดหวังได้หรือไม่กันนะ

ติ๊ง!

สิ่งที่ตอบข้อสงสัยในใจของหนึ่งเขยคือเสียงพิณเสียงหนึ่ง
 พิณเป็นเครื่องดนตรีชนิดเครื่องสาย ปกติมีเจ็ดสาย เสียงของมัน
 ให้ความรู้สึกอ่อนโยน ไม่ทั้งสูงหรือต่ำเกินไป สว่างามอย่างที่สุด
 ที่นี่คือวัดป่าเป้า ท่ามกลางซากศพเกลื่อนพื้น โลหิตเจ็นนอง
 คือนรกภูมิตามความเชื่อของนิยายพุทธ

เสียงพิณช่างไม่กลมกลืนกับสถานที่นี้เลย
 นอกจากนี้ในวัดป่าเป้าไม่มีพิณ ในสถานที่นั้นก็ไม่มีใครถือพิณ
 ทว่ากลับมีสาย แม้สายที่ว่านั้นจะมีเส้นเดียว แต่ตอนที่ขึงตั้งอยู่
 หากมีคนใช้นิ้วมือมาติดเล่นก็ทำให้เกิดเสียงพิณที่ไพเราะได้
 สายพวกนั้นอยู่บนธนู บนธนูที่พลธนูแคว้นเยี่ยหลุนหลายร้อยนาย
 ถืออยู่

เสียงพิณเสียงนั้นมาจากธนูคันหนึ่ง
 เพียงแต่ว่าผู้ที่ติดพิณออกจะรีบร้อนไปหน่อย ดังนั้นตอนที่นิ้วมือ
 ติดสายจึงใช้แรงมากเกินไปทำให้สายธนูขาดกลาง
 ต่อมาก็มีเสียงพิณดังขึ้นอีก

พลธนูหลายร้อยนายเท่ากับมีธนูหลายร้อยคัน ธนูหลายร้อยคัน
 เท่ากับมีสายตึงๆ หลายร้อยเส้น ตอนที่นิ้วมือของคนเล่นพิณติดสายธนู
 จะเกิดเสียงพิณครั้งหนึ่ง แล้วสายก็ขาด

เสียงพิณที่ชัดเจนดังต่อเนื่องกันอย่างถี่ิบในวัดป่าเป้าราวกับ
 มวลไข่มุกร่วงหล่นลงบนจานหยก ราวกับมวลเม็ดฝนตกลงบนหย็อกเหล็ก
 ดังระรัวไม่มีขาดตอน และคล้ายดังขึ้นในเวลาเดียวกัน

ติ๊ง!...ติ๊งๆ!...ติ๊งๆๆๆ!

เวลาคล้ายผ่านไปนานมาก แต่ความจริงผ่านไปเพียงชั่วกะพริบตา

เสียงพิณที่สดใสดังขึ้นถี่ยิบ จากนั้นก็เงียบไปในเวลาเดียวกัน เหลือไว้เพียงเสียงสะท้อนดังก้องอยู่ในวัดไปถ่า

บัณฑิตสวมเสื้อนวมเก่าๆ คนหนึ่งไม่รู้มาถึงตั้งแต่เมื่อใด ยืนนิ่งๆ อยู่หน้าหนึ่งเขวีย มองเจ้าคณะฝ่ายเทศนาที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล กระบวยไม้ที่ผูกอยู่กับสายคาดเอวแกว่งไปมาเบาๆ

เสียงพิณหยุด สายพิณขาด

ไม้เท้าในมือของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาไม่ส่งเสียงออกมาอีก

หลังการปรากฏตัวของบัณฑิตสถานที่แห่งนั้นก็เงียบสนิท

จากนั้นมีลมพัดมา จีวรใหม่เอี่ยมของเจ้าคณะฝ่ายเทศนา ปลิวสะบัดซ้ำๆ

ไม่รู้ว่าลมนี้เกิดจากทะเลสาบหรือเกิดจากบัณฑิตผู้นี้

ถึงตอนนี้เหล่าพละญูจึงค่อยรู้ว่าธนูที่อยู่ในมือของตนใช้การไม่ได้แล้ว และลูกธนูที่พาดอยู่บนสายก็ยิงสะเปะสะปะไปในอากาศแล้ว ไม่รู้ไปตกยังที่ใด

พวกมันมองบัณฑิตอย่างตื่นตระหนก คาดเดาได้ว่าการที่ธนูของตนเสียหายเกี่ยวข้องกับคนผู้นี้ แต่ไม่เข้าใจว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ทั้งสงสัยด้วยว่าคนผู้นี้คือใคร

หนึ่งเขวียยอมรู้ว่าคือใคร เพราะมันก็คือคนคนนั้นที่ตนรอมาตลอด เดิมทีคิดว่าคงรอต่อไปไม่ได้แล้ว ทว่าในที่สุดมันก็ปรากฏตัว

เห็นบัณฑิตผู้นี้แล้วความตึงเครียดที่มีมาอย่างยาวนานของหนึ่งเขวียก็ผ่อนคลายลง มันรู้สึกถึงความเหนื่อยล้าไหลทะลักเข้าสู่ร่างกายอย่างไม่จบไม่สิ้น จากฤดูสารทที่วัดลั่นเคอถึงฤดูสารทที่ทุ่งร้าง จนถึงเหมันต์ที่เมืองเฉาหยาง มันหนีตายอย่างโดดเดี่ยวมาตลอด จนกระทั่งบัดนี้ในที่สุดก็มีคนให้มันพึ่งพาแล้ว

ความรู้สึกแบบนั้นช่างดีจริงๆ

ศิษย์พี่ใหญ่หันกลับมา พอเห็นหนึ่งช่วยที่ร่างโซกเลือดก็อดรู้สึกผิด
รู้สึกละอายใจ และรู้สึกปลอบปลื้มใจมิได้ กล่าวเสียงสั้นเครือว่า

"ศิษย์น้อง ข้ามาแล้ว"

หนึ่งช่วยเห็นสภาพศิษย์พี่ใหญ่ที่เปื้อนฝุ่นไปทั้งตัวและเหนื่อยล้า
อดโวย รู้ว่านี่เป็นเพราะสาเหตุใดจึงสะเทือนใจอย่างหาที่เปรียบมิได้
กล่าวเสียงสั้นเครือว่า

"ศิษย์พี่ ท่านมาแล้ว"

คำพูดสองประโยคนี้แทบจะพูดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ศิษย์พี่ศิษย์น้องชะงักมองหน้ากันแล้วก็หัวเราะ จากนั้นทั้งคู่ก็เริ่มไถ่

หนึ่งช่วยไถ่เพราะได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมศิษย์พี่ใหญ่
ก็ไถ่ด้วย เห็นสภาพอดโวยของศิษย์พี่ใหญ่แล้วจึงอดกังวลไม่ได้ว่า
มันก็ได้รับบาดเจ็บด้วยใช่หรือไม่

แต่สถานการณ์ตอนนี้ยังคงตึงเครียด แม้ว่าศิษย์พี่ใหญ่มาแล้ว
หากก็ไม่เห็นวี่แววว่าจะชนะเจ้าคณะฝ่ายเทศนาซึ่งอยู่ในด้านอมตวัชรจะได้

หนึ่งช่วยถามตรงๆ ว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านสามารถพาพวกเราหนีไปได้ไหม แบบเดียวกับ
ที่ท่านมานะ"

ศิษย์พี่ใหญ่ส่ายหน้า

"แค่หนึ่งคนก็ยังไม่ดี" หนึ่งช่วยยังไม่ถอดใจ หันไปมองซังซังครึ่งหนึ่ง
ศิษย์พี่ใหญ่ตอบว่า

"ข้าด่านฉานไม่สูง จำนวนครั้งที่ใช้ได้จึงมีจำกัด ไม่สามารถ
พาพวกเจ้าออกไปได้จริงๆ อีกทั้งระยะนี้ด่านฉานก็ไม่ค่อยเสถียร"

"ถ่อมตัวไปโย ถ้าศิษย์พี่ด่านฉานไม่สูงแล้วใครด่านฉานสูง"

หนึ่งเขียวก้าว จากนั้นก็ลุกคิดขึ้นได้ว่าศิษย์พี่ใหญ่โออยู่ตลอด และตอนนี้ก็บอกเองด้วยว่าด่านฉนวนส่งสัญญาณว่าไม่เสถียรจึงรู้สึกเป็นห่วงถามว่า

"ศิษย์พี่ ด่านฉนวนของท่านเกิดปัญหาอะไรหรือ"

ศิษย์พี่ใหญ่ตอบตามตรงว่า

"หนึ่งปีมานี้สัญญาณไปทุกหนแห่ง ไม่มีเวลาฝึกฝนสภาวะจิตเดิมให้มันคง นี่คือสาเหตุหนึ่ง ส่วนสาเหตุหลักคือเหนื่อยนิดหน่อย"

เหนื่อยนิดหน่อย...คำตอบแสนเรียบง่าย ทว่าต้องเหนื่อยถึงขั้นไหนจึงทำให้ผู้ฝึกฉนวนซึ่งอยู่เหนือด่านฉนวนทั้งห้าเกิดอาการด่านฉนวนไม่เสถียรได้

หนึ่งเขียวยืนตาค้างมองใบหน้าที่ซูบเซียวของศิษย์พี่ ซาบซึ้งสะเทือนใจอย่างที่สุด ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี

ทันใดนั้นเอง เจ้าคณะฝ่ายเทศนาก็เริ่มเอ่ยปากกล่าววาวจา

"เซียนเชิงใหญ่ยังไม่ล้มเลิกความคิดจะช่วยบุตรของหมิงหวังให้หนีไปอีกอย่างนั้นหรือ มหันตภัยครั้งนี้เริ่มเปิดฉากแล้ว หรือเจ้าสามารถทนเห็นผู้คนบนโลกตายอย่างน่าเวทนาเช่นเดียวกับผู้ที่ตายในวันนี้ได้จริงๆ"

ศิษย์พี่ใหญ่มองศพของผู้คนที่นอนจมกองเลือด มองซากแขนขาที่ขาดกระเด็น มองลำไส้เครื่องในที่ไหลออกมาเต็มพื้น รู้สึกว่าพื้นรองเท้ามีเลือดขึ้นๆ ติดเหนอะ สีหน้าก็ซีดเผือด ดวงตาฉายแววหม่นหมอง

ดวงตาของมันก็เหมือนตัวมัน ไม่ว่าจะสะท้อนภาพที่โหดร้ายเพียงใดหรือโลกที่สกปรกแค่ไหน ก็ยังคงใสซื่อบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้เองจึงหม่นหมองเพราะความเศร้าใจ

หนึ่งเขียวยู่ว่าศิษย์พี่ใหญ่เป็นคนอ่อนโยน ดั่งลม และมีเมตตาธรรม

เพียงใด เห็นมันมีสีหน้าหม่นหมอง ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงรู้สึกว่าจะใจว่าวุ่น ไม่กล้าสบตามัน

ศิษย์พี่ใหญ่ไม่ได้ปกปิดอารมณ์ของตน เพราะมันไม่รู้ว่า การปกปิดอารมณ์นั้นต้องทำอะไร หลังจากหม่นหมองอยู่นาน จึงค่อยๆ สงบใจลงได้

จากนั้นก็มองเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแล้วกล่าวซ้ำๆ ว่า

"อาจารย์ให้ข้านำข้อความมาบอกท่าน"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเงยบอญ์รู้หนึ่ง สะบัดจีวรเบาๆ ปรารถนุพุททะ เลื่อนรางสายหนึ่งแผ่ออกมาจากหว่างนิ้ว ปกคลุมช่องทางเดิน แบ่งโลก ออกเป็นภายในและภายนอก

"กฤษณารท รัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบหก ข้าไปวัดเสวียนคง ท่านหลบหน้า ไม่ออกมาพบ กฤษณารทปีนี้น้ข้าก็ไปวัดเสวียนคงอีก ท่านยังคงหลบหน้า ไม่ออกมา วันนี้ในเมื่อได้พบกันแล้ว ในที่สุดก็สามารถให้ท่านได้ฟังคำพูด เหล่านี้"

ศิษย์พี่ใหญ่มองเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแล้วกล่าวว่า

"ไม่ว่าจะเป็นราตรีวันจันทร์หรือที่นิกายพุททะเรียกว่ายุคสิ้นสุดของ พุทธกาลล้วนไม่ใช่อนาคตที่พวกเราอยากเห็น สถานศึกษายอมไม่เง่ดูตาดาย มอโลกแห่งความมืดมาเยือน แต่อาจารย์เห็นว่ากรจะหลบเลี่ยง การมาเยือนของโลกแห่งความมืดไม่จำเป็นต้องฆ่าบุตรธิดาของหมิงหวัง"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนากล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

"ปฐมพุททะทั้งคำทำนายไว้ เรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงสองปีที่ผ่านมา ก็เห็นเป็นประจักษ์แล้ว ไอ่เย็นในร่างของบุตรธิดาของหมิงหวังก็คือ ตราประทับที่หมิงหวังใส่ไว้ในตัวนาง เมื่อนางตื่นหมิงหวังจะสามารถ มาเยือนโลกได้ แล้วจะไม่ฆ่านางได้อย่างไร"

ศิษย์พีใหญ่กล่าวว่า

"ตลอดมาอาจารย์ไม่เชื่อเรื่องการดำรงอยู่ของโลกแห่งความมืด เพราะอาจารย์หาโลกแห่งความมืดไม่เจอ และต่อให้หมิงหวังมีจริง อาจารย์ก็ไม่เชื่อว่าสายตาของหมิงหวังจะทะลุทะลวงตามหาไปเรื่อย ๆ ในบรรดาเจ็ดหมื่นโลกได้"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาขมวดคิ้วถามว่า

"เหตุใดจอมปราชญ์จึงพูดเช่นนั้น"

ศิษย์พีใหญ่กล่าวว่า

"เพราะอาจารย์เห็นว่าสรรพชีวิตมักพัฒนาไปในทางที่ยกระดับ ความรู้และสติปัญญา ค่อย ๆ ละทิ้งกายเนื้อ ความหมายของอาจารย์คือ สิ่งมีชีวิตยังมีระดับชั้นสูงก็ยิ่งซี้เกียจ ซึ่งคำว่าซี้เกียจในที่นี้ไม่ได้หมายถึง ความซี้เกียจทั่วไป เอาเป็นว่าสิ่งมีชีวิตที่ทรงภูมิปัญญาอย่างหมิงหวัง เป็นไปไม่ได้ที่จะใช้วิธีการที่ยากลำบากเช่นนี้เพื่อตามหาโลกมนุษย์"

คิ้วสีเงินของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาพัดกระพือซ้ำ ๆ ขณะกล่าวว่า เสียงทุ้มต่ำว่า

"แต่นี่คืออนาคตที่ปฐมพุทธะมองเห็น"

ศิษย์พีใหญ่มองหน้ามันแล้วกล่าวอย่างไม่รีบร้อนว่า

"อาจารย์บอกว่าสิ่งที่ปฐมพุทธะเห็นไว้ว่าจะถูกต้องเสมอไป"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนากล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

"ปฐมพุทธะยังกล่าวไว้ด้วยว่าจอมปราชญ์ไม่เคยพูดอะไร"

ตอนนี้ในวัดไปถ้ามีคนอยู่หลายหมื่นคน แต่ช่องทางตรงกลาง ถูกปราณพุทธะปิดไว้ นอกจากคนไม่กี่คนที่ยืนอยู่ในช่องทางแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดได้ยินคำสนทนานี้

สีหมยดำซื่อที่ยืนอยู่ด้านหลังเจ้าคณะฝ่ายเทศนาได้ยิน หิงเซียว

กับซังซังที่อยู่ด้านหลังศิษย์พี่ใหญ่ก็ได้ยิน แต่ได้ยินก็คือได้ยิน ไม่มีความหมายอื่นใด เพราะด้วยระดับในตอนนี้นะพวกมัน ยังไม่สามารถเข้าใจคำสนทนาเหล่านี้ได้ในระยะเวลาอันสั้น

แต่คำพูดประโยคต่อไปของจอมปราษฎ์ที่ศิษย์พี่ใหญ่ถ่ายทอด ให้ฟังนั้นชัดเจนและง่ายต่อการเข้าใจเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นซีเหมยต้าซือ จึงมีสีหน้าเคร่งขรึมคล้ายกำลังครุ่นคิด หินเขียวสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง แต่ในใจเกิดความหวัง

"อาจารย์กล่าวว่าหากไถ่เงินในร่างของซังซังคือตราประทับที่หิมห้วง ใส่ไว้ ถ้าปลดปล่อยออกมาจะทำให้หิมห้วงสัมผัสได้ถึงตำแหน่งของ โลกมนุษย์ เช่นนั้นเมื่อวิเคราะห์ได้แล้วหิมห้วงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะให้ซังซัง เติบโตอยู่ที่โลกมนุษย์นานขนาดนี้แล้วจึงค่อยตื่น"

ศิษย์พี่ใหญ่มองตาเจ้าคณะแล้วกล่าวต่อ

"การคาดคะเนที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากกว่าคือหิมห้วง ไม่ได้หวังตั้งแต่แรกว่าซังซังจะสามารถปกปิดตัวตนในโลกของเฮาเทียน ได้ตลอดกาลแล้วมีโอกาสเติบโตจนกระทั่งถึงเวลาตื่น ทว่าตั้งแต่เริ่มต้น หิมห้วงก็รู้อยู่แล้วว่าซังซังต้องตาย ถึงขั้นกำลังรอให้นางตาย นี่เพราะ เหตุใด เพราะมีแต่ซังซังตายแล้วเท่านั้นตราประทับที่ผนึกไว้ในร่างกายนาง จึงจะปลดปล่อยออกมา จากนั้นก็เปิดเผยตำแหน่งของโลกมนุษย์ ดังนั้น สิ่งที่เราต้องทำคือปกป้องนาง ไม่ใช่ฆ่านาง"

ในวัดเจียงบสนิท น้ำในทะเลสาบหน้าเจดีย์ขาวกระเพื่อมเล็กน้อย คนทั้งห้าที่อยู่ท่ามกลางฝูงชน แต่ถูกตัดขาดอยู่คนละโลกกับฝูงชน ก็เฝ้าจับกันไปพร้อมกันเป็นเวลานาน

หลังจากฐานะบุตรีของหิมห้วงถูกเปิดเผย ซังซังก็เริ่มถูกตามล่า จากนิกายพุทธและนิกายเต๋า รวมถึงคนทั้งโลก ทุกคนต่างคิดว่า

ต้องสังหารนางเท่านั้นตราประทับที่หึงหวังใส่ไว้ในตัวนางจึงหายไป
โลกมนุษย์จึงสามารถรอดพ้นจากสายตาของหึงหวังไปตลอดกาล
แต่ไม่เคยมีใครนึกคิดเลยว่าหึงหวังแม้มีบุตรและบุตรเจ็ดหมื่นคน
แต่หากบุตรคนหนึ่งตายไปมีหรือมันจะไม่รู้

นี่ไม่ได้หมายความว่าบรรดาบุคคลชั้นสูงของนิกายพุทธและเต๋า
โง่เขลา แต่เป็นเพราะความเฉื่อยเนื่อยต่อแนวความคิดที่ยังรากลึก
หลงจื้นนิกายพุทธเชื่อมั่นเทิดทูนคำทำนายของปฐมพุทธะ ศิษย์
นิกายเต๋าเชื่อหมดใจต่อโองการของเฮาเทียน รวมทั้งความหวาดกลัว
ต่อความหนาวเหน็บจากการมาเยือนของโลกแห่งความมืด ทำให้
พวกมันไม่อาจคิดถึงความเป็นไปได้อย่างอื่น

แต่ในสายตาของจอมปราษฎ์ ปฐมพุทธะก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน
ส่วนเฮาเทียนเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ ไม่มีอิทธิพลต่อความคิดของมัน
อยู่แล้ว และมันก็ไม่ได้เฉื่อยเนื่อยต่อการคิด ดังนั้นจึงสามารถคิดถึง
ความเป็นไปได้ข้อนี้

กาลเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เป็นเพราะเจียบสนิทจึงคล้าย
ไม่ได้ผ่านไป แสงเรืองรองบนเจดีย์ขาวค่อยๆ เปลี่ยนไป ต้นหลิว
ริมทะเลสาบเหมือนกำลังแตกหน่อ ที่แห่งนั้นยังคงไม่มีใครพบเจอ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624348.html>